

Sygn. akt III CZ 39/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa A. z siedzibą w W.

przeciwko Gminie Miejskiej G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 października 2016 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanej na rzecz powódki
kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 29 czerwca 2016 r. oddalił wniosek pozwanej Gminy Miejskiej G. o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej (pkt 1) i skargę kasacyjną odrzucił (pkt 2).

W zażaleniu na to postanowienie strona pozwana zakwestionowała zasadność odmowy zwolnienia od kosztów sądowych i wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Badanie na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394³ § 3 k.p.c. w wyniku tzw. uprzedniej kontroli prawidłowości orzeczenia w przedmiocie przywrócenia terminu przy rozpoznawaniu zażalenia jest dopuszczalne (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2000 r., I CZ 259/99, z dnia 15 stycznia 2001 r., II CZ197/04, z dnia 23 września 2004 r., III CZ 71/04 niepublikowane i z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 165/01, OSNC 2002, nr 7-8, poz. 102). Warunkiem jednak takiej kontroli niezaskarżalnego postanowienia, które miało wpływ na wynik sprawy, jest zamieszczenie w środku odwoławczym stosownego wniosku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 2004 r., III CZ 71/04 niepublikowane i z dnia 15 stycznia 2001 r., I PZ 85/00, OSNP 2002 nr 19, poz. 464). Gdy w sprawie występuje profesjonalny pełnomocnik wniosek powinien być jednoznacznie sformułowany, gdyż nie ma podstaw do przypisywania pismom przez niego wnoszonym treści wprost w nich nie wyrażonych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2005 r., II CZ 197/04 i z dnia 4 października 2006 r., I CZ 81/06, niepubl.). W zażaleniu pełnomocnik skarżącego spełnił to wymaganie.

Zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c., jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Jak wyjaśniono w judykaturze, winą strony (jej przedstawiciela lub pełnomocnika procesowego) w znaczeniu procesowym jest nieprzykładanie staranności i troskliwości w takim stopniu, jakiego wymaga z natury rzeczy prowadzenie procesu, nieprzestrzeganie wszelkich potrzebnych i możliwych środków ostrożności

dla dopełnienia w terminie czynności procesowej, a z okoliczności wynika, że przy zachowaniu tej staranności i ostrożności strona dopełniłaby tej czynności w terminie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.05.2012 r., II UZ 14/12, LEX nr 1222161). Przy rozpoznawaniu wniosku należy rozważyć wszystkie okoliczności danego przypadku uchybienia terminu.

Ocena Sądu w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu do uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej; skutkująca następnie odrzuceniem tego środka, jest trafna.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem, art. 112 ust. 3 u.k.s.c. zawiera regulację szczególną, wyłączającą możliwość wdrożenia postępowania naprawczego określonego w art. 130 § 1 k.p.c. Oznacza to, że doręczenie adwokatowi orzeczenia sądu odmawiającego zwolnienia od kosztów sądowych jest zdarzeniem aktualizującym jego obowiązek samodzielnego obliczenia i uiszczenia należnej opłaty w terminie wynikającym z art. 112 ust. 3 u.k.s.c. Konsekwencją niedopełnienia tego obowiązku w terminie jest odrzucenie wniesionego środka zaskarżenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2012 r., III CZP 56/12, OSNC 2013, Nr 6, poz. 70 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2011 r., VCZ 67/11, z dnia 1 czerwca 2011 r., II CZ 19/11, z dnia 16 kwietnia 2014 r., V CZ 21/14 i z dnia 4 lipca 2014 r., II CZ 24/14 - niepubl.). W sprawie, postanowienie w przedmiocie odmowy zwolnienia od kosztów w postępowaniu kasacyjnym z dnia 28 kwietnia 2016 r. zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanej w dniu 9 maja 2016 r. i do dnia 16 maja opłata od skargi kasacyjnej nie została uiszczona.

Uszło uwagi skarżącego, że już z treści pełnomocnictwa z dnia 11 grudnia 2012 r. udzielonego przez W. K. - Burmistrza Miasta G. radcy prawnemu G. P. wynika, że jest on pracownikiem Urzędu Miejskiego w G. (k. 93), zaś w kolejnych pismach procesowych wyraźnie wskazał on, jako adres do doręczeń, Urząd Miejski w G. W tym stanie rzeczy, jeżeli pełnomocnik jednak nie świadczył pracy codziennie, powinien był uzgodnić z pracodawcą taki sposób doręczenia mu korespondencji wpływającej do Gminy Miejskiej G., aby zabezpieczyć zarówno interes własny, jak i strony, którą reprezentował.

Przedstawione zatem przez pełnomocnika okoliczności, nie mogą zostać potraktowane jako świadczące o jego braku winy w uchybieniu terminowi do uiszczenia opłaty w terminie. Profesjonalny pełnomocnik uchybiając terminowi uiszczenia opłaty sądowej nie może tłumaczyć się swoim sposobem organizacji pracy w siedzibie pozwanej (poniedziałki, czwartki, piątki), jak też tym, że omyłkowo przekazano pismo pracownikowi noszącemu identyczne jak pełnomocnik nazwisko. Dbłość o właściwą organizację pracy jest zadaniem pełnomocnika, a niedociągnięcia, czy zaniedbania w tej dziedzinie obciążają pełnomocnika (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2009 r. I UZ 12/09 - publ. OSNP 2011/3-4/42, z dnia 24 listopada 2009 r. IV CZ 57/09, niepubl., z dnia 29 września 2011 r. 29 września 2011 r., niepubl.).

Tym samym, nietrafna ocena pracownika strony pozwanej w zakresie przysługiwania bądź nie środka odwoławczego nie może być przeszkodą do odrzucenia a *limine* nieopłaconej skargi kasacyjnej wniesionej przez adwokata bądź radcę prawnego. Pełnomocnicy ci jako profesjonaliści powinni znać zasady uiszczania opłat sądowych i nie mogą polegać na takiej nietrafnej wiadomości przekazanej przez pracowników (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 1997 r., III CZ 45/97, OSP 1998, nr 4, poz. 88).

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy oddalił zażalenie jako bezzasadne.